

Бр. 12.

За уредништво одговара А. Пајевић.

ГОДИНА ТРЕЋА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М .

У Н О В О М Е С А Д У
30. Априла 1880.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

Здравом ветру.

„Турски народ“ кашље, пљуцка, —
Узалуд му Тиса баје,
И Германац свешта масло —
Сам се чуди што још траје.

И „Недељни“ болник жути
Већ се трза, бунца, јечи, —
Копрцање зло је стање,
Сва га Хина не излечи.

А „Гласник“ је већем пао
Са дрвета буђавога, —
Болест сува њега здува, —
Нема сока, попио га.

Е па дувај, кад си поч’о,
Здрави ветре, сретно дув’о,
Па отреси лишће труло,
Лишће гњило, кужно, суво!

Мај волемо, — ал и њега
Жртвоваће свако рад —
Ако ће га да замени
Тако красан — Листопад.

Борјан.

Телеграфски де-пешке.

БУДАПЕШТ. Овде су тога мњења, да се не сазива цркв. нар. сабор месеца маја, јер, веле, „ни смо још (са саборским предлозима) готови.

(Хвала вам лепо! но кад већ једанпут будемо (у вашем смислу) готови, онда нам више не треба ни сабор.

БУДАПЕШТА. Овде је већ три дана трка. (То нам нисте требали ни јављати. Чим је Гледстон сео на министарску столицу, знао сам ја унапред, да ће бити трке. — Стармали.)

Сад разумем! (Циганска балада).

Дошо Циган код бербера,
Себ на клупу.
Бербер уз’о стару бритву,
Здраво тупу.

Па га њоме стаде стругат’.
Врашка шала!
Кад је шала Циганину
Додијала,

Запита ће сузна ока,
Тужна лика:
„Од чега је бритва твоја?
— Од челика!

„Сад разумем“, рече Цига,
Вртећ’ шију,
„Зашт’ ми тако из образа
Искре бију!“

Ј.

Б у к в и ц е.

Ћ.

Кикинда. „Сад ће за цело добити „иберланд“, јер су послали депутацију у Карловце, да целива Германа. Депутација тек што је целивала — на траг се повратила.

Кандидација. — Ако имаш да кандидираш надзорника за какав просветни завод, а ниси рад каквом великом господину да се замериш, а ти остави савест код куће, поштење пошљи на пут а бригу за напредак тога завода закључај у Вертхајмову касу, образ метни под ноге, срце оправи морем у Америку а душу продај — анђелу, па онда продремај мало на столици и прави кандидацију.

Корен. — Стари пишу по корену, а млађи по благогласију, а то отуда долази, што су се стари — као што знамо из живота светитељског — хранили корењем.

Калуђери. — То су људи, који често штучају, јер их „Стармали“ много спомиње. Други зли језици налазе узрока томе штучању у другом неком виновнику.

Кер. — Животиња, коју С—ни не трпе, него је увек терају.

Карта. — Кад се иде на какву јавну забаву (игранку, беседу и т. д.) мора се имати карта (улазница), ал' наше Новосаткиње и кад на приватне забаве иду, а оне понесу карте.

Карловци. — Место, у ком је измишљено карловачко вино и где је комповано карловачко „многаја љета“.

Кинези. — То су они, што су неким манастирским зидом обграђени и одељени од другог света, тако да их се ништа не тиче српска књижевност, добротворне цели, просветни заводи, уредни рачуни и саборске манастирске комисије.

Ковач — Сваки је своје среће ковач, само што неки кујући себи срећу узму за наковањ народно стрпљење, а за чекић насиље и власт, а ватру им пири денунцијански и лицемерни дух.

Коприва. — Најпримитивнији громовод, с тога је око многих школских здања по селима и варошима обрасла силна коприва, а општина је не уклања с тога, што неће гром у коприве.

„Крв за род“. — То је наслов некадањег романа Јаше Игњатовића, сада пише према томе нов роман са насловом: „Мастило против рода“.

Костић Лаза. — То је некакав агент жељезничког друштва. (Из „Видела“ из кога овај податак црпи смо, нисмо ништа више могли дознати о овом човеку).

Коста. — Има га разне боје: црномањастог, смеђег, плавог и „зеленог Косте“.

Клавир. — Кад ти који кандидат при избору посланика као кортешу обећа жени клавир, па јој после избора не купи, не треба да се срдеш, јер они разни гласови што си их скупио на избору, кад им се дода писме „р“ (а то је лако) дају ти гласовир (клавир).

Кортеш. — види: „Коста“ и „Клавир“.

Кубура. — Кад у једној великој вароши код 14 учитеља вероисповедних школа, нема ко на ускрс да поји у цркви, него мора Кир Јефта звонар, то се онда зове — кубура. **Аб.**

Како се Цига досетио.

Неки циган није имао читава два дана ништа да једе. Баш је била недеља, а он, као што већ рекох, нема ни мрве леба у кљун, с' тога се почне договарати са женом како би до јела дошли.

На селу је обичај, да највеће газде кумују месним циганима, при крштењу или венчању. Тако је и наш цига имао преко баште богатога кума. После дужег договарања и саветовања са женом учини оваки предлог: Жено, ја ћу узети сикиру у руке, а ти бежи напред преко баште куму, а ја ћу за тобом викати, стани лоћо, да ти судим; ти побегни онда у кумову авлију и моли га да те сачува, да те не убијем, па ћемо ома добити јести. Тако и учине. Она беж', а он са сикиром за њом, док је не увија у кумову авлију. У авлији се баш у тај мах десио кум и кад чује ларму цигину запита: та шта је куме за бога? А цига ће: та бежи куме да је убијем, бежи, да убијем ту злоћу, ту Та мани се куме, ћорава посла, одврати ће кума Јова, већ ми реци шта је учинила па да вас помирим? Та ето већ два дана како ништа окусио нисам, па јутрос донесем један мали лепчић и комадић сланине, ко велим да се мало наручам на благи дан, а она злоћа појела, појела да, већ беж куме да јој испребијам тај прождрљиви стомак Та мани се куме тога та има фала богу, у мене шта јести, одите обоје унутра па једите, колико вам је воља. Цига то је два дочека и не даде да га дваред понуди већ хајд у собу. У соби их кума Јова одма посади за астал и метне пред њих пуну округлу тепсију гибанице. Навали се кум на гибаницу, па стаде гурвати све пуца за ушима, а жена му ко жена, говори и по лагано једе. Кад је цига половину тепсије смуцао, а њега срамота да пружа руку пред женину половину (треба знати да је то код наши паора веома гадно пружати прсте па вадити оно што пред другим стоји) него ће рећи кума Јова: А знаш куме да сам ју уватио, овако (и покаже на тепсији) би јој заврнуо шију. И зграби тепсију па празну половину окрене жени а пуну себи па држ' једи!

К. М. М.

Гори од њега.

С. Н. из Чуруга био је древна пијаница, и амин је у бирцузу бивао, с тога га је мати навек псовала и ружила с речима: лупежу, хуљо, бекрио и т. д. увек си у бирцузу. На то је С. одговарао: Ђуги мати има их још горих од мене. Та ко је од тебе гори тамо он овакав па онакав. Та С. Радичевић, он и спава у бирцу. (А С. Радичевић је држао цигуру и аренду, па пошто није био чуружанин становао је у механи.) **К. М. М.**

П у с л и ц е.

Читамо већ и у српским листовима, како сад практични људи препоручују, да се одсада новине штампају зеленим словима, јер то је здраво за очи. Једни су за то, а други против тога. Да се не би и око тога питања потукли, ми препоручујемо слободну штампу, — па нека пише ко хоће зелено, а ко хоће — зрело.

Кад је Тиса Ники Максимовићу одговарао, онда је министар просвете из сале побегао. Најбољи доказ да просвета у тој целој ствари није била заступљена.

Мађари су могли комотњејше изостати са почасном докторском дипломом доктору Пејичићу, па је дати новом инспектору текелијанума, недоктору Јоцићу, коме би та много више вредила. Јер г. Пејичић врло добро зна, да није никакав аванзма кад прави доктор постане почасним.

Ergo „Босна и Херцеговина неће припасти ни Турској, ни Русији ни Аустро-угарској.“ А да коме ће? — Да је нису наумили поклонити „Обзору“.

Немачка журналистика изгрдила је Русију тако да је ни пас с маслом не би појео.

А гле сад би је и без масла радо примили.

После избора текелијног надзорника добила је Пештанска општина од Тисе привилегију да се не мора селити у Америку, — кад и у сред Пеште уме тако морски да се влада.

Ко осећа у себи позива да прави ред на Балканском полуострву, — ево му сад најбоље прилике. Нека иде да разложи Арнаутима смисао Берлинских закључака.

Неки Пештански лист „Стикс“ вели Тиси: Ако хоће да обрадује домовину, нека оде сам у Америку. (Можда би енглеске лађе њега једног радије превезле него другу десеторицу).

Кад би нешто 14 мађарских општинаца гукнули: „Не треба нам Пештанска дијета јер много кошта“ — Мађари би се зацело гротом смејали. — Молим покорно, зар се Србин не сме ни смејати.

Да је Бранко жив, па да је у Новом Саду, па да види како се српске ћери шиљу у несрпске (и противсрпске) заводе, — зацело не би више певао: „Ао, ноно, бела!“ — него: „Ао, ноно, црна!“

Не само у Шиду, већ и мало даље, кадгод ко кине, он каже: „А ђим!“ Из тога се јасно види, да човек (или поп) може бити на гласу ма и не служио на парастосу покојном Брановачком. *)

*) На гласу! — Ал на „кине“ском гласу. Слагач.

Неко, који је све до велике Среде чекао у Пешти, да чује, шта-ли ће то већ једанпут одговорити Тиса Ники Максимовићу, отишао је из Пеште срдито певајући народну песму: Ал си беда и т. д.

У прошлом броју „Стармалог“ било је доказано, да је „Недељни лист“, док си оком тренуо, изескамотирао неких 16 општина. А да нису како башто оне општине, што им не треба сабора?!

„Недељни лист“ вели: „Не дајте се, браћо, обманути!“ — То је врло добро, што ће овај мудар савет читати баш они, који држе „Недељни лист.“

Неки приповедају да је наметути нам администратор ових дана добио овако писмо из Пеште: „Мој соколе, немој се ти још јако узносити са твојим успехом; — јер кад ти не би био кадар ни Сурчин и бар још неколико таквих приселица залудити, онда не би ни заслужио да те сви остали Срби грде и анатемишу“.

С и т н и ц е.

I.

Практичан бесрамник.

А. Под ноге је образ ме'о.

Зашт' то чини он?

Б. Зато јер је од те коже

Понајдебљи ђон. △.

II.

Да-л је погодио?

Муж. Ох, да људи мојој жени

У срце завире!

Ту би нашли шта мислите?

Аб. Знам већ — фрише фире. * * *

III.

Зашто? — Можда и зато.

Зашто многи тако рано

Оду с овог света? —

А да није, а да није —

Са „многаја лета.“ □.

IV.

„Обзору.“

Ој, „Обзору“, је-л у Срему

Узданица тва?

— „Вуковар је лепа варош —

Један, два.“ □.

Ћира. Поп Јоца, или као што га зову: поп
фрајла из Кусића. —

Спира. (Није добро чуо). А шта ће и скусити?

Ћира. Искусиће — да се попови не гоје од
Анђелићевог благослова, већ од народа, који тражи
себи људе да га воде, а не фрајле да га заводе.

Спира. Аха, реци, реци, посветила ти се уста!

Ћира. А сад да ти кажем што још никад ни-
си чуо.

Спира. Па де брзо!

Ћира. У Паризу се убио старац од 70 година
због презрене љубави.

Спира. Ао госино му тане, то се зове Фран-
цуз бити и француски умрети.

Ћира. Уредник „Истока“ је постао тако лоја-
ван, да у његовом листу не смеш ни о Матији Бану
казати шта мислиш.

Спира. Е онда дабогме да није чудо, што „Ви-
дело“ добије све више дописника!

У Ш Т И П Ц И.

□ Ђенерал Алимпић је оболео и на место
његово вели се да ће за министра грађевине доћи
пуковник Здравковић. Тако и треба, на место
болеснога ваља да дође Здравковић.

§. У Петрограду је забрањено листовима, да
смеју писати о положају на кинеској граници. Ма-
ђарска је влада већ либералнија: она би нашим ли-
стовима радо допустила да пишу о кинеским ства-
рима, само да не спомињу ништа о нашим стварима.

○ Неки по имену „де Козмос“ држао је у за-
конодавном телу у Колумбији говор, који је трајао
беспрекидно пуних 26 сати. Не каже нам се, да
ли је тај „неко“ мушка особа или је (што је веро-
ватније) — жена.

○ При избору свећеника у Чуругу кажу да су
код некаквога Љуштине бирачи попа И. љуштили
вино, а кад су се на љуштинили одоше да спа-
вају. За истог попа кажу да се јако заузео неки
Анкоњи, а тако исто и неки турски попа из Жабља.
Избор је тако био сигуран, да су бирачи попа И.
јавно говорили: „Ни брига нас није, ми смо на во-
њу!“ Но као што знамо — пропалоше.

? Новосадска променада и онај друм покрај
ње нису били други дан ускреса на утрењу, требало
би их — полити водом!

△ Пелагић у својој књизи „Путовање унакрст
око земље“ вели у предговору: „Нек нико не мисли
да је ова књига истоветна са књигом „Пут око
света“, у којој научни Верне има забавну и научну
смјеру“. Не бој се, Пелагићу, неће те нико држати
за Жил Верна!

■ Даклем темишварски „Народни глас-
ник“ наурио је да не грди више српску владу и
Обреновиће; шта више неће од сада дирати ни ка-
луђере и њихов „виртшафт“, а то све из тог простог
узрока, што је — престао (т. ј. није тај „вир-
чафт“ престао, него је „Народни гласник“ пре-
стао излазити).

■ Једном Новосађанину продадоше данас на
лицитацији све што је имао, да се намири и исплати
за ову годину на њега припадајући део — паро-
хијала.

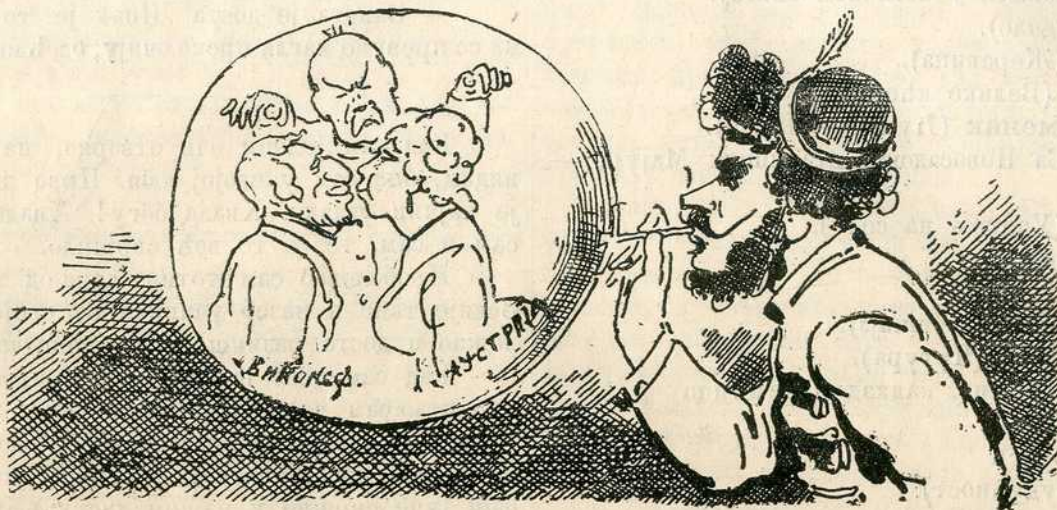
= Ономад се разбирало за једног Новосађана,
који је науман да се жени, како стоји са имањем.
„Врло добро“ — одговореше — „то је газда, јер
је био у стању да плати на њега прирезани паро-
хијал!“

! „Видело“ је узело опет нов аков воде, да
полије Лазу Костића. То се догодило у воденом
чланку а на водени понедељак.

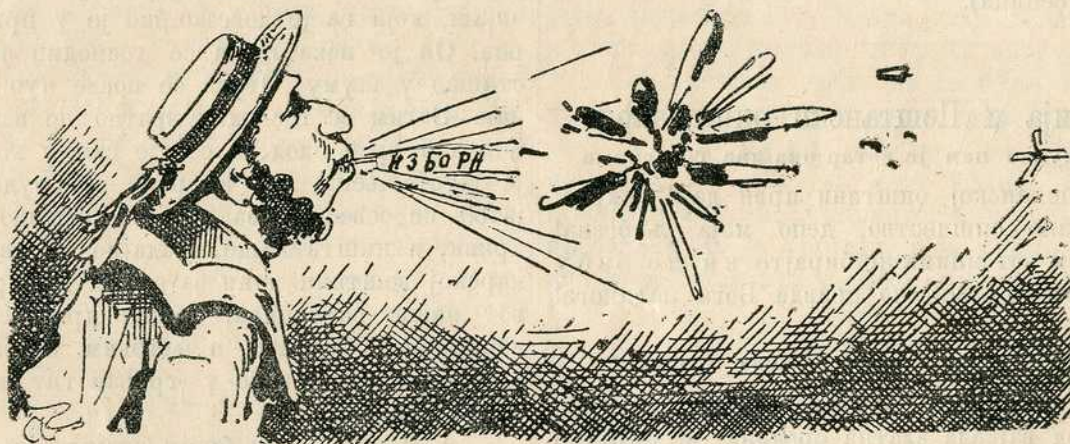
У „Застави“ има велика штампарска по-
грешка. У низу општина, које су потпомогле но-
восадску преставку изостало је „Панчево“. Добро
би било да се Панчевци сами постарају да се та
погрешка што скорије поправи.

Аб.

АНДРАШИЈЕВ ЛАЊСКИ САЊ.*)

Овај санак леп и мио,
Како ли се дивно снио!

А како се испунио!
(Боље рећи „испразнио!“)

*) Из Humor. Listi.“

П и т а л и ц е.

1. Зашто је Н. најпоштенија варош?
Јер славна полиција не може да ухвати ни једног лопова.
2. Које госпође уштеде више лети него зими?
Оне које се картају: јер лети запале свеће тек у 8 сати, а зими већ у 4 сата.
3. Зашто код будућих министара у Београду нема тајне?
Јер тамо изиђе дело на „Видело“.
4. За што је у текелијануму тако добра дисциплина?
Јер један солгабиров из текелијанума (Јеремијн), а други у текелијанум (Младен Јоцић).
5. Кад песници певају „Мили роде“, кога они ту мисле?
Новог надзорника текелијанума, јер он је „Мили род“.

6. Зашто деца волију колача, него батине?
Јер батина их додира само споља, а колач иде и унутра.
7. Зашто се на водени понедељак полива публика водом?
Јер тај дан не излазе никакве новине.
8. Која је жељезница најбржа?
Она што је возила Пелагића у Загреб, јер је пре стигла него пашажер.
9. Које су најстарији књижевни споменици српски?
По препотопском и сакатом правопису и слогу судећи биће они описи банатских села, што су их наши свећеници писали г. 1859. после Христа (В. „Јавор“ од ове год.).
10. Који су људи увек весели?
Новосадске переције, јер непрестано свирају и иду накићени.

Аб.

Нов речник.

Исправљен у логичном смислу.

Разум (Лудило).

Светиња (Жеравица).

Тропице (Велике кћери).

Плави поменак (Ћушка. Шамар).

Заграда (Са Новосадског станишта: Мајур, — или пивара).

Требниџ (Учитељ на селу).

Увода (Риба).

Златица (Јастреб).

Препеченица (Џушнајз).

Окружни суд (Чутура).

Планета (Петица, кадкад и десетица).

Брмача (Дуел).

Додола (Брег).

Посада (Будућност).

Пожар (Пепео).

Наравна ствар (Шешир, шал и горњи капут).

Столица (Друштво).

Њошија (Врат).

Миља (Гусеница).

Сава Текелија и Пештански општинари.

О Ђурђеву додувао нам је ветар ова два телеграма.

Из раја пештанској општини први дан Ускрса:
„Благоизбрано опшчество, децо моја љубезна!
Надзорника мојим потомцима не бирајте ни по бабу
ни по стричевима већ по правди Бога истинога!
Одговор плаћен.

Савва Тјукюли.“

Из Пеште на водени пошедељак Сави Текелији:
„Ми смо од вајкада златна средина, не бирасмо
ни по бабу ни по стричевима већ баш по шогору.
Дајте нам и друге ваше фондове и поздравите Бозду
и Боздиницу.

17 пештанских општинара.“

Силом самоубица.

(Свршетак.)

Онда се одмаче неколико корака, па рече ово
упутство:

— Прилазите правце к мени, па кад дођете овде
— ту показа међу — пуцајте. Не заборавите, мо-
лим вас, да ће ово остати тајна.

Било ми је досадно, неповољно, те сам гледао
да се што пре сврши. Радио сам по његовом упут-
ству. Кад приђем ка знаку, дигнем руку и опалим.
Чуо сам само један пуцањ. — Ваљда неће да игра
благородног и узвишеног супарника. Али не, он је
пуцао али у исто доба, и стајао је преда мном не-
повређен.

Је ли довољно? рече он.

Доста је!

Он се поклони па замаче у шуму.

Похитам својим колима. Попнем се и рекох: кући!

У грудима ми је било тешко, неко болно особито
осећање. Погледам на прса а тамо се црвенила крв.

— Заиста је доста. Ипак је то глупо. — Па
ми се превуче магла преко очију, осећао сам љуљање и...

Кад сам једном очи отворио, па могао јасно да
видим, био сам у својој соби. Прво што сам чуо, то
је мајчин уздах: Хвала богу! Хвала богу! мислио
сам и сам, те се то већ свршило.

Проболовао сам стотину дана од запалења плућа.
Зечије тане и назеб учинили су своје. Ја сам доста
лежао и доста размишљао о нашој шали.

Кад сам узео новине мог пријатеља уредника,
прочитао сам међу „Нашим вестима“ и ову белешку:
Имамо да јавимо веома неповољну вест. Наш млади
пријатељ, писац оног занимљивог подлиска, што се
баш јуче свршио у нашем листу*) јуче је покушао
самоубиство. Довезао се из т-ске шуме обнезнањен,
купајући се у својој крви, а рано јуче отишао је у
екскурзију. Узрок самоубиству не зна се. Нема ни
једне речи ни наговештаја, да је на то мислио. Ко-
чијаш, који га је довезао био је у први мах пригво-
рен. Он је исказао, да се господин сишао с кола и
отишао у шуму. Отуда се после чуо само један пу-
цањ. Затим се господин вратио по изгледу неповре-
ђен али врло блед, и сео је сам у кола. — Пошто
је заустављена крв из ране на грудима, наш при-
јатељ се освестио за мало, и изјавио да никога не
криви, и ништа више. Надајмо се тврдо, да ће ле-
карској вештини поћи за руком да одржи млади жи-
вот нашег сарадника, толико драгоцен мајци њего-
вој, којој је јединац, и његовим пријатељима, којих
је стекао на стотине у грађанству и међу нашим
читаоцима.*

А у најновијем броју стајало је ово: „Наш су-
радник А. толико се опоравио, да је данас по лекар-
ској дозволи могао изаћи у шетњу на колима.“

И ја сам тако био здрав. Али здравља није било.
Уплашио сам се од своје бледоће. Права мртвачка
боја. Сетио сам се женскиња, које су извештаченом
бледоћом изазивале пажњу, али мени нији било до
те славе, а мој поштовани пријатељ уредник толико
напричао „својим читаоцима“, да ме је половина ва-
роши знала као самоубицу, коме „покушај није за
руком испао.“

То има својих незгода. У позоришту сам сео
једном до једне постарије госпође; она ме је испрва
чудно погледала, окретала главу на страну, па је
после није било на месту. Отишла је, ма да је тек
онда дошла она жалостива сцена кад госпођице у
ложама и бабе на галерији не могу да сузе задрже.
Зацело је знала да је самоубиство смртан грех, па
је мислила да сам већ кажњен и да у телу носим
ђавола, који неће да чека док ја умрем.

За време моје болести постао сам и преко воље
професором. Бар тако су ме наградили две личности,
које су ишле једног вечера преда мном, и говориле
овај разговор:

*) Види у 50 бр: „Тестаменат једног хипокондристе
самоубице.“

„Јеси ли чула, да се један млад професор хтео да убије?“

„Будала! А зашто се убио?“

„Зашто?! Рад несрећне љубави. Мени га је веома жао. Та да млад човек.“

„Окани се, молим те сажаљевања. Само се дечурлија ђаци убијају због несрећне љубави. Зрео човек па луд.“

„Али љубав. . . .“

Ту ме је опет једило што се о томе говори као о свршеној ствари. Питају: зашто се убио, а не: зашто се хтео убити? Па лепо називи. Па онда оно: само се дечурлија убијају из несрећне љубави. Ја тако нисам учинио, па и не знам зашто сам се сам убио т. ј. хтео убити. Зато полажем право, да се зовем: силом самоубица.

Господин С. известио се неколико пута, како је са мојим здрављем. Увек је остављао своју карту посетницу. Једанпут кад сам се вратио из шетње, уз његову карту био је и један позив на свадбу.

„Моја ћи вепчаће се са господином С. . . .“

Господин Т. као да је забацио своје извесне намере са удајом своје ћери. А његова златна јабука као да је зрела била па чекала да падне коме у крило. Једног дана кад је господин С. поновио своју просидбу, моја госпођица рођака није учила енглеске речи нити писала пропис, те господин просилац није добио котарицу у којој би носио своје наде за лепу будућност. У место тога он је добио девојку, која истина не говори енглески — па ипак има новаца. . . .

Има младих људи, који лове најмањи пикантни догађај, да из њега истешу читаву причу. Бојао сам се да то не учине и са мојим, па сам похитао да то сам напишем, да ко други не пожаће моју жетву. И онако ће овај састав „Силом самоубица“ бити достојан додатак „Тестаменту једног самоубице“, који је мој пријатељ уредник већ споменуо.

Сад сам се сетио, да је овај двојој требао да остане тајна између мене и господина С. Да исправим погрешку, што чиним дајући ово, на јавност, ја молим сваког трећег, ко ово прочита, да никоме не казује, јер по моме мишљењу тајна остаје тајна све док знају само тројица, са предпоставком да ниједан између њих није — жена. вт.

Н а ж о л е н и м а.

(Штудија.)

(Два листа украћена из дневника једне „госпођице“).

Предговор.

Треба мало такта а много дрскости, да се на јавност изнесу два листа из дневника једне госпођице, и то два украћена листа. То значи колико украсти капу, па је сутрадан натући на главу и изаћи тако у варош, да се у по дана види ко је лопов. Али

како за књижевну крађу нема код нас закона (поуздано зато што законодавци нису ни сањали да „тако што“ може и код нас бити) и пошто су ме многи уверавали, да је кадшто корисно имати мало такта а много дрскости, особито кад се тиче плачљивог пола, ја сам наумио да то учиним. Оћу да штампам ова два украћена листа, а ризикујем да се на мене прстом показује: ово је лопов.

Само не треба узети све тако озбиљно, јер је удесније шалити се са збиљом. Не може свака шуша бити лопов. Није то свеједно: натући капу онаку каква је украћена или узети па је преврнути наопако. Ако се овако учини онда и шетња у по дана може да буде безопасна. Ја не могу и нећу да изнесем на видело садржај ових двију листова онакав какав је. И ето, то је моја заслуга. Госпођа, што је писала ове листове из дневника, није Српкиња, а за неколико година, што је пре провела овде, научила је толико исто речи, које гледа да по могућству наопако изговори. Поједини комади њеног дневника писани су језиком, који се говори, у земљи где се то збивило. Тако су моја два листа писана српски, па има овака једна реченица: — Изаћи овде у шетњу, то значи и а је ети се прашине. А треба: нагутати се прашине.

Да приметим траг, да се боље сакријем, ја ћу да учиним оно што и лопов чини, кад капу преврне, то јест ја ћу писати што могу боље српски. Па онда нека ми ко каже да је то крађа. Тако нећу компромитирати ни „Стармалог“, те му се неће моћи пребацити да је трговац, који купује украћене капе, или лист, који драговољно штампа књижевне крађе.

Ш т у д и ј а.

15. Д. 18 . .

Ах, Италијо, ти и не сањаш, где је сад онај створ, што је толико чезнуо за тобом, што је уживао у теби! Он гине и вене као јужно цвеће, што се донесе у оштрију климу. Али шта ти зато мариш. Тешко је мени, што сам запала у престоницу једне подунавске кнежевине, где се још не зна за калдрмисање тесаним каменом, где нема ноћног осветљења, него кад се месец заборави читајући блјутаву препирку „Истока“ и „Запада“ („Видела“) па се на небу не појави, онда остаје да човек угане ногу или падне на земљу. У теби, Италијо, нема поледице, ту и женскиње иду без муке, а не морају да се прихвате за руку каквог сељака у кожуху, који не зна за мирисе, па да се тако погну уза стрму улицу до своје школе. После слатког живовања у једној палати, мени је суђено, да дођем у ову високу собу са бело окреченим зидовима и са прозорима, који гледају у радионицу једног кројача, где његова девојчица сваког јутра одгрће снег и чисти пролаз, па пева убојне песме из српско-турског рата, пошто је мајка избије. . . .

(Наставиће се.)

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарiju А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Најновије књиге.

(Под овим насловом навестићемо сваку књигу, која се уредништву тога ради припошље.)

Ревизор. Шалвива игра у 5 чинова. Написао Никола Гогољ. С руског превео П. Тодоровић. Мото: Не грдите огледало, кад је лице грдно. Руска нар. пословица. У Новом Саду, издање штампарије А. Пајевића. 1880. Цена 50 новч. или 1 динар.

За Слободу. Сlike и црте из црногорских и херцеговачких бојева против Турака. Написао Јос. Холчек. Превађа К. Данчин. Књига I. У Новом Саду. Издање штампарије А. Пајевића 1880. Цена 70. новч. или 8. гроша.

Путовање унакрст око земље. Друго поправљено и допуњено издање, написао Васа Пелагић. У Новом Саду, штампарија А. Пајевића 1880. Цена 1 фор. или 12 гроша.

Живот за динар. Криминална приповетка од Тасе Ј. М. Издање уредништва „Пороте“. Београд, штампа задруге штампарских раденика 1880.

Ц. Уел. Дрепера Грађанско развиће Америке. По инглеском с руског превео Свет. Ј. Никетић. Садржај: I. Утицај климе. II. Утицај емиграције. (Издање књижаре Велимира Валожића). Београд у државној штампарији 1880. Цена 1 динар 50 пара.

Романи Милована Видаковића Касија царица. Издање књижаре браће М. Поповића у Новом Саду 1880. Цена 80 новч.

Одговори Администрације.

Читаоници Смедерево. Потврђујемо пријем предплате за прво пола године, на име што сте послали књижари В. Валожића у Београд и нама непосредно 3 динара. Лист Вам непрекидно шаљемо под старом адресом. Предплата из Србије иде непосредно књижари В. Валожића у Београд, којој изволите и даље новце слати, јер овако платили смо за Ваше ненаплаћено писмо 35 новч. поштарине.

Неким академичким дружинама. Није нам могуће, нарочито дружинама, лист бесплатно па ни у пола цене слати, јер прво лист има једва толико претплатника да се трошкови подмиривати могу а друго што су те дружине више позване да подпомажу „Стармалу“ (ако је исти вредан њихове подпоре), него да он њих подпомаже. С тога нам је жао, што се већ многе дружине са таким захтевима нама обраћаху неразумиљиво шта би правичније било. Иначе да је среће и више предплатника, ми би се врло радо одазвали њиховим жељама.

Г. Радовану Видаковићу, Шабац. Ми смо од Вас примили прво само 1 ф. а сада 3 ф. Изволите дакле још једну фор. послати, па да се подмири предплата до краја ове године.

Г. Гавро Михајловић, Вуковар. Ви сте у први мах већ једном платили и за II. четврт, па с тога припослату 1 фор. уписујемо за III. четврт.

Књижевна вест.

РОМАНИ МИЛОВАНА ВИДАКОВИЋА.

КАСИЈА ЦАРИЦА.

Сад баш изађе из штампе омиљени роман Милована Видаковића Касија царица, новим правописом и пречишћеним језиком према данашњој потреби српске читалачке публике.

Име Милована Видаковића и књижевне заслуге његове, помињу се данас пригодном његове столетнице са славом и хвалом.

Да би српској читалачкој публици били и овом приликом, као свагда што смо на услузи; да би за-

довољили и оно старије коло читалаца, који често траже Видаковићеве романи, решили смо се, да их прештапамо и издамо у јефтиним и удесним издањима.

Издање то отпочињемо са забавно-моралним романом „Касијом царицом“, КОЈА ЈЕ ПРЕ НАС ДОЖИВЛА ВЕЋ ТРИ ИЗДАЊА.

Од живе потпоре читалачке публике зависи хоћемо ли моћи продужити и довршити овај накнадни посао наш у славу заслужноме Видаковићу а на корист српских читалаца.

Књига ова штампана је читко и јасно, урешена је ЛИКОМ ПИШЧЕВИМ, и НАСЛОВНОМ СЛИКОМ. У предговору прибрани су до сад познати податци из живота Видаковићевог. Износећи 15% табака цена јој је САМО 80 нов.

Препродавачима дајемо на сваки 5 комада једну на дар, књижарима наш убичајени рабат.

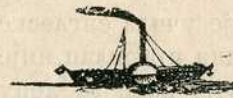
Наручбине из Србије прима наша филијала књижарница А. Пурића у Београду.

У Новом Саду велике недеље 1880.

Српска књижара,

БРАЋЕ М. ПОПОВИЋА.

у Н. Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући фторник у 1/25 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у 1/25 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: понедедељником, четвртком, и суботом 1/25 с. п. подне.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак 1/211 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и похаре, из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

